

[Justitsministeren]

køb på oplysninger, der hidrører fra tidligere salgslid, og da sælgerne nyder godt af den markedsføring, som f. eks. producenten iværksætter, må det anses for rimeligt, at køberen kan gøre krav gældende mod sælgeren, hvis en oplysning i en annonce, som producenten har indrykket, viser sig at være forkert.

En væsentlig nydannelse i forslaget er, at forbrugeren skal kunne kræve, at sælgeren afhjælper mangler ved det solgte. Køberen har navnlig ved køb af varige forbrugsgoder som f. eks. biler og fjernsyn behov for at få rettet fejl, og mange sælgere har da også hidtil frivilligt påtaget sig at reparere mangelfulde genstande. Indførelsen af en afhjælpningspligt for sælgeren i forbrugerkøb må antages at få stor betydning, bl. a. fordi forbrugerne formentlig ofte vil vælge at kræve afhjælpning fremfor at gøre andre beføjelser gældende. Det er derfor særlig glædeligt, at der også har været enighed om dette væsentlige punkt mellem de berørte interesseorganisationer.

Efter de gældende regler er sælgerens ret til at afværge et krav fra køberen ved at afhjælpe en mangel meget begrænset. Efter min opfattelse ville det medføre en skævhed i retsstillingen, hvis det kun var forbrugerne, der skulle kunne tage initiativet til afhjælpning. Når sælgeren pålægges en afhjælpningspligt, bør han også have ret til at foretage afhjælpning og derved undgå, at forbrugeren f. eks. kræver et afslag i købesummen. Jeg har naturligvis været opmærksom på de bevismæssige problemer, som forbrugerkommissionen har peget på, men efter det, der er kommet frem under høringen vedrørende købelovsudvalgets betænkning, bør disse problemer ikke overvurderes. Forslaget indeholder på denne baggrund en regel, som tillægger sælgeren en udvidet afhjælpningsret i forbrugerkøb.

Et andet vanskeligt punkt i forslaget er længden af den absolutte reklamationsfrist. Efter den gældende regel kan køberen kun påberåbe sig en mangel i 1 år. Da det ikke er usædvanligt, at mangler ved et varigt forbrugsgode først opdages efter mere end 1 års forløb, foreslår købelovsudvalget fristen forlænget til 2 år. Forslaget vedrører imidlertid kun forbrugerkøb; fristen i bl. a. handelskøb foreslås ikke forlænget. Jeg er for så vidt enig i, at meget kunne tale for en forlængelse

af fristen til 2 år. Hvis forlængelsen gennemføres isoleret for forbrugerkøb, vil det imidlertid medføre, at de detailhandlende kommer i en efter min mening urimelig klemme mellem 2 frister. Forbrugeren kan reklamere over en mangel i 2 år, men detailhandleren kan kun gå videre med reklamationen til sin leverandør i 1 år. Jeg mener derfor, at fristen må forlænges samtidig i forbrugerkøb og i handelskøb. Jeg har haft nogen sympati for straks at foreslå fristen forlænget til 2 år i alle køb. Købelovsudvalget har imidlertid påpeget, at en generel forlængelse af fristen må kræve yderligere overvejelser, fordi problemstillingen er mere kompliceret i handelskøb end i forbrugerkøb, og at det vil være mest hensigtsmæssigt først at ændre reglerne om handelskøb i forbindelse med den almindelige revision af købeloven, som udvalget arbejder med. Jeg er enig med udvalget i disse betragtninger, og overvejelserne om den absolutte reklamationsfrist er derfor mundet ud i, at en forlængelse af fristen foreløbig udskydes.

Med hensyn til afgrænsningen af anvendelsesområdet for forbrugersbeskyttelsesreglerne følger det af forslaget, at erhvervsmæssige køb ikke skal anses for forbrugerkøb. Købelovsudvalget har i denne forbindelse fremhævet, at en erhvervsdrivende køber normalt har bedre mulighed for at varetage sine interesser ved indgåelsen af købeaftalen end en privat. Jeg vil dog gerne fremhæve, at det efter min mening må antages, at navnlig mindre erhvervsdrivende i visse situationer kan have et lignende behov for beskyttelse som privatpersoner. Det må imidlertid erkendes, at det er vanskeligt at afgrænse disse situationer med tilstrækkelig præcision. Købelovsudvalget har været opmærksomt på behovet for beskyttelse af mindre erhvervsdrivende, men er af den opfattelse, at den eksisterende generelle aftaleretlige lovgivning giver tilstrækkelig mulighed for, at der kan gribes ind over for, at der i erhvervsforhold anvendes standardkontrakter og andre aftaler med et for køberen restriktivt indhold. Jeg mener imidlertid, at det fortjener at blive overvejet nærmere, om der kan og bør tilvejebringes en yderligere beskyttelse af de mindre erhvervsdrivende. I bemærkningerne til lovforslagets § 4 a, stk. 1, er der redegjort for, på hvilken måde der kan skabes en sådan beskyttelse, og vi vil nu i justitsministeriet gå